

Hüüdja Hääl

Juuni 2017

Jumala Sõna kuukiri

Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda,
tundke ära, et tema on lähedal, ukse taga!

Mt 24:33

Jumal suudab teha suuri asju. Ta suudab teha imesid. Kuid Ta on pannud imed ka sinu sisse. Sina võid olla vastus kellegi palvele, abi, mida nad on igatsenud.

Elus on mõnikord nii, et tekib udu ja sa ei tea milline on õige suund. Iga hääl võib sulle öelda, et seda ei juhtu kunagi, kuid Jumal on pannud sinu südamesse töotuse. Keeldu neid häáli kuulamast. Jätka uskumist.

Oled võib-olla olnud murelik, rahutu või ebakindel, kuid kui hakkad mõistma, et Jumal kasutab iga olukorda sinu elus – head ja halba – et valmistada sind millegi olulise jaoks, siis hakkab kõik muutuma.

Sul tuleb uskuda, et sinu tulevik sisaldab midagi suurt. Kui lõpetad Jumala piiramise, hämmastud Tema headuse üle.

Igaühe teie ümber on Jumala kaitsemüür. Ükskõik kas taipad seda või mitte, sa oled tule eest kaitstud!

JOEL OSTEEN

SISU

G. Smith. NÜÜD ON PÄÄSTE- PÄEV.....	3
Fr. Mangs. ELU KUULUTAMINE.....	10
M. Vilponen. AZUSA.....	17-24
T. Suonto. USU KAUDU.....	19
RISTIMINE TULEGA.....	25
D. Pawson. PAULUS JA PAUL SCHNEIDER.....	33

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 6 (345) 2017. Kahekümne
kaheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

JUUNI

Nr 6(345)

2017

Nüüd on päästepäev

„Ma olen sind kuulnud soodsal ajal ja aidanud sind päästepäeval.” Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!”

2Kr 6:2

Olen korduvalt rääkinud ja esitanud inimesele tema südant uuriva küsimuse. Küsin sinult, kes ei ole sa veel võtnud vastu päästet kogu südamest otsustades, et sa tahad järgida Kristust?

Kui oled lõpetanud selle loo lugemise, siis millise hoiakuga paned selle käest? Kas oled Kristuse poolel või tema vastu? Millise hoiaku võtad Kristuse suhtes? Kas oled

mõelnud kõike neid olulisi küsimusi? Kui mitte, siis kas tahad mõelda nendele nüüd?

Tahan esitada sulle küsimuse: mida kavatsed teha Jeesusega? Sa pead midagi otsustama.

Vastus, mille annad, hakkab otsustavalt mõjutama sinu olemust. Sinust saab kas õilis mees või paheline sõltuvalt sellest, kuidas vastad sellele küsimusele. Sinu õilsus sõltub sinu vastusest sellele tähtsale küsimusele, millel on tähendus kahes maailmas, nii ajas kui igavikus. Sinust saab õilis mees ainult siis, kui omad õiget suhet Jeesuse Kristusega. Sina ei saa

muutuda selliseks, kui sa ei tee teda oma südame ja elu kuningaks.

Sinust saab jumalatu pahe-line mees, kui suhtud Jee-susesse halvustavalt. Keegi ei saa sulgeda südant Jeesusele ja olla õilis, sest Jeesus on igasuguse headuse, puhtuse, suursugususe ja tõelise mehe-likkuse allikas. Kui jäta tema väljapoole, jääb välja ka allikas, vägi ja motivaator kõiges, mis saab aidata sind olla tõemeelne Jumala suhtes.

Sina ei saa olla korralik mees, kui oled sulgenud Jee-susele ligipääsu oma ellu. Kuidas sa suhtud sellesse ainulaadsesse võimulusse saada õilsaks? See ei mõjuta otsustavalt mitte üksnes sinu loomust, vaid ka võimet olla kasulik.

Kui armastame Jumalat ja püüame järgida Jeesust Kristust, siis järgneb sellele see, et saame olla püsivaks õnnistuseks. Paljud selle maa-ilma toimekatest meestest on olnud alandlikud Jeesuse Kristuse järgijad. Mõned nen-dest meestest ja naistest, kes on teinud armsaks selle maa-ilma elu ja kullanud selle

pisarad naeratusena ning pan-nud kurvad näod jälle naera-tama, on olnud need, kes on alandlikult kõndinud oma elus ja armastanud Jumalat. Nende mälestust õnnistatakse maa peal ja austatakse taevas.

Head inimesed on kasuli-kud elus. Ja need inimesed, keda vajad õnnetuse ja hai-guse saabudes ning surma lähenedes, ei ole rikkad, silmapaistvad ega esine kiideldes. Ei, sa vajad kedagi, kelle headusesse sa usud, kes saab tulla ja koos sinuga pal-vetada ning rääkida sulle Jee-susest, kes võtab ära kogu patu ja tervendab murdunud südame. Nii sinu headus kui teenimisvalmidus sõltub sinu suhtest Kristusega.

Sinu vastus, mille sellele küsimusele annad, otsustab ka sinu õnnelikkuse. Keegi ei saa olla õnnelik, olemata vaga, ja keegi ei saa olla õnne-lik isekat elu elades. Kui tahad saada tõeliselt õnne-likuks, pead olema hea ja kasulik inimene. Kui sulle meeldib olla selline, siis pead olema liidetud armastuse sidemega Jeesuse Kristusega. Sa pead leidma õnne allika ja

väe ning naudingu ainult temas. Patust on teatud rahuldus, valesti käitumine annab mingi erutuse, kuid et see rahuldus ja erutus ei kesta kaua, seda teate teie sama hästi kui mina.

Pole kaua möödas sellest, kui mõned teist laulsid joomalaule, kuid te ei laulnud neid rõõmsaid laule järgmisel hommikul, kui ärkasite sellise tundega, nagu olnuks tuli teie suus kogu öö. Paljud teist näivad seda mõistvat. Mõned teist joovad kangeid jooke selle pärast, et tahate olla rõõmsad.

Päästetu ei vaja vägijooke, et olla rõõmus, ja ta on nii rõõmus, et väldib roojast ja määrdunut. Ta kuulub igavikule ja temal on rõõm, mida see maailm ei saa anda ega võtta. Temal on rahu, mille Jeesus andis omadele. Temas on sügav rõõm, mis säilib tormi raevutsedes, mägede kõikudes, tähtede langedes ja kustudes nagu sepaääsilt lenduvad sädemed.

See kestab ka siis, kui päike ja kuu kaotavad oma valguse ja maa kaob nagu tuhk tuules. Kui inimene võtab

vastu Kristuse, kogeb ta rõõmu, millest ta ei ole osanud unistadagi. Armas vend ja õde, tõeline õnn sõltub sellest, kuidas sina suhtud Jeesusesse Kristusesse!

Veelgi enam: see vastus, mille sellele küsimusele annad, mõjutab oluliselt sinu igavikulist saatust! Ära seda unusta! Sina lähed kas ülespoole või allapoole sõltuvalt sellest, kuidas vastad sellele küsimusele. Kõik, mida teame tulevases maailmast, on ilmutatud selles raamatus ja see räägib kahest kohast. See räägib sabbatihingamisest, mida on oodata koos Jumalaga; see räägib Isa kodus olevatest eluasemetest ja kuld-tänavatest.

Kuid see, mida räägitakse paljudest elamutest ja kuld-tänavatest, huvitab mind vähem. Kogu minu igatsus keskendub sellele, et olla seal, kus Jeesus on, ja näha jälle oma ema. Kui saan olla koos Jeesusega ja oma emaga, siis võid mind viia tagasi vanasse mustlastelki – siis on see minule nagu taevas. Ma ei palu paremat taevast, kui et

olla koos Jeesuse, oma ema ja armsatega. Sinule võivad jääda kuldtänavad ja jaspismüürid, kuid kogu see kaunidus ei oleks taevas minule, kui mul ei oleks Jeesust ja neid, keda armastan. Usun, et me kõik üllatume sinna saades. „Mida silm ei ole näinud ega kõrv kuulnud ja mis inimsüdamesse ei ole tõusnud – selle on Jumal valmistanud neile, kes teda armastavad.”

Olen kindel, et keegi ei tea, milline on hukkaminejate maailm ja ma palun Jumalat, et keegi teist ei peaks seda kogema. Kuid Kristuse ja armsate kaotamine oleks minule piisavalt põrgu. Nii kohutavast võimalusest räägitakse piiblis. Mees, kes hakkab rajama valele alusele põhjatus kuristikus, alustab lootusetut tööd ja mina ei kavatse töötada koos temaga.

Kuid kuule! Sa pead kas omama kas Kristust või minema hukatusse ja see on piisavalt tõsine. Kuid kui ei oleks ei põrgut ega taevast, siis tahaksin ometi käia koos Jeesusega ja elada temale selle rõõmu, armastuse, selle mehisuse, selle suursugususe,

selle õigsuse ja selle meeldivuse pärast, mis see elu kaasa toob. Andke minule Jeesus! – Selle küsimuse vastus mõjutab otsustavalt sinu elu. „Keegi ei tule Isa juurde muidu kui minu kaudu,” ütleb Jeesus.

Oh, vend, mida kavatsed teha Jeesusega? On mõningaid asju, mida ei saa teha. Sa ei saa põgeneda Jeesuse eest. Ta on siin liiga lähedal sinule, liiga lähedal sinu ümber, et vabaneda temast. Ta on tolumukübemes, mis on sinu jalgade juures, ta on liivaterakeses, mille peale sa astud. Kui paneksid selle liivaterakese Kolgata mikroskoobi alla, siis näeksid sellel ristimärki. Ta on rohukõrres, mis suundub ülespoole, väikeses roosilehes, mida nii väga hindad, ta on sillerdavas kastetilgas. Ta on kõikjal sinu ümber. Ta on sinu pea kohal olevates vilkuvates tähtedes, päikesepaistes, mis silitab su põski, isegi õhus, mida hingad. Ta on valgus, kuid see on vaid killuke teda edasi kandvatest võiduvankritest. Ta on äiksemürinas, kuid see on vaid Jumala Poja võidumarsi kõmin. Ta on väikese lapse

sõrmedes, mis täna silitavad sinu nägu, kui võtsid oma väikese lemmiku sülle. Väikesed sõrmed ja lalisev hää! on nagu inglissõrmed ja Jumala Poja palvetav hää! mis kutsub sind tagasi pöörduma õigsusesse ja taevasse. Sina ei saa temast lahti. Ta on kõikjal sinu ümber.

Pääseda lahku Kristusest! Ei, nii kaua kui elad tema maailmas, jood tema allikatest, sööd tema lauast, kannad tema riideid, istud istmel, mille puit on tema kasvada lastud, nii kaua kui hingad tema õhku, pead sa teda vaatama! Sa pead teda kuulama! Sa pead otsustama küsimuse: mida kavatsed teha temaga? Küsimus ei saa olla lahendatud enne, kui oled võtnud ta oma Issandaks ja Õpetajaks.

On veel teinegi asi, mida ei tohi teha. Sa ei tohi eksida temas, sest ei ole kedagi, kes oleks tema sarnane. On olemas vaid üks Jeesus ja sina ei tohi temaga eksida. Keegi ei saa parandada sinu elu nii nagu Jeesus. Keegi si sa murda ahelaid nii nagu tema. Keegi ei saa teha sind uueks

looduks, kui vaid Jeesus üksi. Keegi teine ei saa anda sulle patte andeks ja ta soovib seda teha. Pole Jeesuse sarnast. Tema suhtes ei tohi eksida. Ta on sama Jeesus, keda sinu ema armastas, kelle ette sa lapsepõlves põlvitasid ja ütlesid:

„Jumal, kes armastad lapsi, vaata mu, väikese poole.”

Kui pöördud tagasi, armas sõber, siis märkad, et temal on ikka sama vägi ja sama armastus. Tema vägi eemaldab sinu patud. Ta annab need kõik andeks ja armastab sind vabalt, soojalt ja südamliselt. Ei ole Jeesuse sarnast.

On veel üks asi, mida ei tohi teha. Sina ei saa muuta päästeplaani, mille tema on kinnitanud: sa pead tema vastu võtma tema tingimustega, nii igavesed ja muutumatud, kui need on. Sa pead hülgame oma patu. Sina ei saa teenida kahte isandat. Kui tahad järgida Jeesust, siis pead jätma kõik, mis sinu omast sind takistab ja piirab.

Sa pead täielikult katkestama kõik suhted vana eluga. Sa pead hülgamma oma isekuse ja vana patuelu, kui tahad saada Kristuse järgijaks. Pole võimalik muuta päästva armu igavesi seadusi. Sina ei saa seda teha.

Kuid ühte võid sa temale teha. Igauks saab seda teha. Mõned kavatsevad seda teha. Sina oled otsustanud seda teha. Kuid mitmed teist ei ole seda veel otsustanud, kuigi mõned teevad selle. See on see, mida taevas kunagi ei sooviks teid tegevat ja mida kõik korralikud inimesed kogu südamest soovitavad jätta teil tegemata: sina saad hüljata tema. Sa võid pöörata talle selja ja öelda: „Vähemalt mina ei soovi seda. Mul pole mingit soovi saada kristlaseks. Ma ei taha järgida Jeesust.”

Kuid mõtle, kui julm, häbi-väärne ning kui suur patt oleks nii öelda! Vaata ette, enne kui teed selle sammu! Räägi tõsiselt endaga, enne kui tahad teha nii kohutava teo. Nii kaua, kui sinul on veel mõistmist, kui istud veel oma kohal, siis küsi endalt,

kas oleks tark nii teha. Esita endale küsimus, enne kui teed otsuse: „Mida teeb Jeesus minule?”

See sõltub sellest, mida teed sina temale. Oh sõber, luba mulle praegu see rõõm, et sinust saab kristlane! Luba inglitel tunda endast rõõmu! Luba sellel saada päevaks, kui nii maa peal kui ka taevas saadakse teada, et sina kogu südamest siiralt ütled: „Ma tahan saada kristlaseks.”

See on õnnelik päev sinu kodus, kui nii toimub. Saabub õnnis hetk sinu naisele ja lastele, kes sind armastavad. Usun, et on palju lapsi paljudes kodudes, kes täna õhtul palvetavad isade eest ja naise, kes palvetavad oma meeste eest. Nad palvetavad, et saabub see aeg, kui nende palvetele vastatakse: „Oh, Jumal, luba vastusel saabuda!”

Teie mehed, ärge laske seda päeva mööduda, valimata Kristust! Kui lased sel mööduda ilma otsustamata, siis võib juhtuda, et ei tule teist võimalust. Võibolla ei saa sa enam kunagi kuulda evangeeliumi sõnumit. Jumal ütleb:

„Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on pääste-päev!”

Mida kavatsed teha minu Poja Jeesusega, kes armastas sind nii, et suri sinu eest? Mida kavatsed temaga teha?

Ja edasi. Kodu edu asetab samuti sinule nõudeid. Sinu ema, õde, kallim ootavad, et sinust saaks mida julgem, mehelikum ja suurusugusem loomus ning selline saab sinust ainult siis, kui tuled Jeesuse juurde.

Mida sa kavatsed teha? Mis on sinu vastus? Kas tahad tegelikult pöörata selja Päästjale? Kas oled nii kuri ja nii kuradi mõjutada, et kavatsed teha midagi sellist? Oh, Püha Vaim, ava meie silmad nägema! Väärrikaim, parim on tegutseda suure kohtupäeva valguses. Mida kavatsed teha? Sinu otsusest sõltub nii palju, et keegi ei suuda seda piisavalt mõista.

Keegi mees tuli minu koosolekule veendumusega, et ainus õiges otsus on anda ennast Jeesusele ja ta tegigi seda. Tal oli tavaks veeta öhtu ühes klubis, kuid sellel öhtul

tuli ta koju tavalisest varem. Tema naine oli ülakorrusel vaatamas laste järgi, kuidas kolm poega ja tütar lähevad magama. Ta kuulis mehe samme, tuli esikusse ja ütles:

„Kas oled see sina, Fredrik?”

„Olen,” vastas mees sellise häälega, mida ta polnud kaua kuulnud.

Naine jooksis alla, kui mees asetaski oma kaabuti ja mantli esikusse naela otsa ning läks tema järel tuppa, mis oli valgustatud ja nägi teda nutmas. Naine küsis murelikult:

„Fredrik, kas oled saanud halbu uudiseid?”

„Ei.”

„Kas oled tülitsenud isaga?”

„Ei.”

Ometi jätkas ta nutmist. Naine pani oma käe ta õlale ja ütles:

„Mina olen sinu naine ja ka sinu laste ema. Olen jaganud sinu rõõme. Luba mul jagada ka sinu muresid. Räägi mulle kõik. Olen julge. Ma olen tugevam, kui sa arvad. Las ma teada halvimat.”

Mees vaatas teda ja ütles:

„Emma, kui ütlen seda sinule, kas sa armastad mind siis vähem?”

„Ei, kallis, sa tead, et ma nii ei tee.”

„Kas sa arvad, et olen vähem mehine, kui seda räägin.”

„Ei. Sa ju tead seda.”

„No nii, olen olnud ärkamiskoosolekul ja Gipsy Smith ütles mulle, et ma peaksin olema kristlane. See puudutas minu südant. Mõtlesin sinule ja lastele ja ütlesin endale, et peaksin saama kristlaseks. Olen nüüd andnud oma südame Issandale ja tahan, et

aitad mind, nii et olen kaitsitud.”

Tema naine vastas: „Kas tead, Fredrik, alates sellest päevast, kui sa viisid mu altarile, olen salamisi lootnud, et see päev koidaks. Nüüd ma peana kutsuma lapsed alla ja siis me hakkame üheskoos teenima Jumalat.”

Sel õhtul peeti selles kodus pere palvekoosolek. Sama peaks toimuma kõikides kodudes. Üks selle pere poegadest on täna jutlustaja sellel maal.

GIPSY SMITH

Elu kuulutamine

Keegi soome reporter tuli mind küsitlema. Salvesti käivitati ja ta esitas oma esimese küsimuse.

„Mis on sinu sõnum?”

Temale oli küsimus loomulik. Me polnud varem kohtunud. Ta ei olnud kunagi kuulnud mind jutlustamas. Kui mina pidasin sõja ajal koosolekuid Messuhallis ja Johannese kirikus, oli ta liiga väike

osalemaks. Ta oli vaid kuulnud minust räägitavat.

Kuid minule oli küsimus uus. Sellist ei olnud mulle kunagi varem esitatud. Ma polnud kunagi isegi mõelnud, et sõnastada oma sõnumit esindavat pealkirja.

See küsimus põhjustas selle, et ma osutasin salvestajale ja ütlesin: „Pane see kinni ja luba mul mõelda!”

Ta kuuletus ja mina mõtlesin, kiiresti ja põhjalikult. Piiblitekstid tulid nagu eskalaatoril teine-teise järel.

Esmalt tuli esimesest kirjast korintlastele Pauluse kirjutatu (1Kr 2:2):

„Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja temast kui ristilöödust.”

Kas oli see minu sõnum?

Oli ja ei.

Kui rääkisin meie pääste alusest, pidi Kristuse lepitustöö olema keskne. Kui aga rääkisin pääste möödapääsmatusest, päästeteest ja pääste pühast tegevusest, pidin võtma kaasa teisi toone.

Kuigi Paulus kirjutas nii Korintose kristlastele, ei esine tema kolmeteistkümnes kirjas detaile Kolgata traagilistest kirjeldusest. Kuid nendes on palju muud.

Siis meenus mulle teine sõna Pauluselt:

„Me ei kuuluta ju iseendid, vaid Jeesust Kristust Issandana, endid aga teie sulastena Jeesuse pärast” (2Kr 4:5).

Kristus Jeesus on Issand. See toon peab valitsema nii ärkamisjutlustes kui pühituskuulutuses. Kuid kas see on minu eriline sõnum?

Võibolla! Võibolla ei.

Tuli veel teisi mõtteid, kuid ka need vilksatasid mööda, kuni meelde tõusid säravalt kirkad sõnad Johannese esimese raamatu esimesest peatükist:

„Jah, Elu on saanud avalikuks, ja me oleme näinud ja me tunnistame ja kuulutame teile igavest elu, mis oli Isa juures ja on saanud meile avalikuks” (1Jh 1:2).

Me kuulutame elu!

Siis ma osutasin salvestajale ja ütlesin:

„Nüüd võid selle taaskäivitada.”

Sellest, mida siis ütlesin elu kuulutamise tähenduses, ei jäänud mulle vähimatki mälestust. Tean vaid, et ühe mehe küsimus pani käima minu mõttelõnga, millest see ei ole seejärel vabanenud. Pole nüüdki veel kõike mõistnud, mida tähendab tegelikult elu kuulutamine.

Muidugi tähendab see, et mina, nii palju kui võimalik, edastan kuulajatele selge pildi temast, kes kord ütles: Mina olen Elu.

Et uskuda kellessegi, peame esmalt teadma, kes on see isik ja milline ta on.

Kindlasti ei tea me kõike, mida Paulus mõtles kirjutasdes Galaatia usklikele (Gl 3:1): „... *kelle silme ette Jeesus Kristus oli joonistatud ristilööduna?*”

Kuid on väga tõenäoline, et ta räägib temast, kes oli Jumal, kuid kes tuli inimeste keskele inimesena. Selgepiirilisel joonistas ta pildi kõigest sellest, mida Jeesus tegi, et valmistada meile igavene pääste.

Ajaloos olev Kristus on imeiline ajalugu. Tema pilt on vältimatu meie päästeks.

Ja kui siis Siimon Peetrus Korneeliuse kojas rääkis Jeesuse maa peal sooritatud teost, langes Püha Vaim kõikide peale, kes tema kõnet kuulasid. Nad sai nelipühakogemuse, kuigi nelipühast polnud räägitud sõnagi.

Kui kuulutan Elu, püüan, nii palju kui võimalik, anda kuulajatele pildi Jeesusest Kristusest sellisena, nagu ta on täna. Pean andma pildi temast, kes on täielik armastus ja tõde. Temast, kes pühalt vihkab pattu ja palavalt vihkab armastab patust. Pean andma pildi temast, kellel on kõik meelevald taevas ja maa peal ja kas tahab täita püha isandlikkuse tarvet iga inimese elus.

Pean püüdma temast rääkida sellisena, nagu ta oli korra ja sellisena, nagu ta on praegu. Need kaks tooni olid Paulusel. Ja seetõttu ei öelnud ta kuulutavat Jeesust Kristust vaid ristilööduna, vaid ta ütles:

„Kui meie evangeelium on siiski kinni kaetud, siis on see kinni kaetud neile, kes hukkuvad... nii et neile ei koida evangeeliumi valgus Kristus kirkuses, kes on Jumala kuju” (2Kr 4:3-4).

Kuid Elu kuulutamine ei tähenda vaid seda, et mina annan inimesele selge pildi Jeesusest, nii palju kui see on võimalik piiratud ajude ja

piiratud väljendusvõimega.

See ei tähenda ka seda, et jutlustades on teemaks Elu, sest me võime mõistusega rääkida vaimuelu seadustest, olemata elu elav kõne-organ. Me võime rääkida nii sellest, mida vajatakse elu püha tegevuse jaoks, kui ka sellest, mis takistab elu, olemata ise Elu Püha Vaimu kasutuskõlblikud vahendajad.

Jõudnud mõtetega selleni, tuli mulle sõna Luuka neljandast peatükist:

„Issanda Vaim on minu peal, seepärast on ta mind salvinud. Ta on mind lähitanud kuulutama vaestele rõõmusõnumit, kuulutama vangidele vabakslaskmist ja pimedatele nägemist, laskma vabadusse rõhutuid, kuulutama Issanda meelepärast aastat” (Lk 4:18.19).

Vabakslaskmist vangidele! Pimedatele nägemist! Issanda meelepärast aastat!

Polnud küsimus üksnes teooriatest, vaid käegakatsutavast tõelisusest.

Issand ei tulnud rääkima pimedatele, kuidas on näha – et võida näha päikesetõusu ja lilli ning heade sõprade nägu.

Selle asemel ta rääkis nii – tegutses nii – et nii vaimulikult pimedad kui ihulikult pimedad hakkasid nägema. Nende silmad hakkasid toimima.

Sama puudutas tema kõnet vangidele lubatud vabadusest ja Issanda meelepärasest aastast. Ta lubas, et ahelad purunevad ja sidemed vabastatakse, ning uus ajastu koidab Jumala järele igatsete jatele.

See oli nii päevselge, et ma ei pidanud selle peale mõtlema. Nii ei näinud ma Elu kuulutamist tähendavat muud, kui et elu kuulutatakse samal viisil, et inimesed saavad elavaks.

Küsimus peab olema sellest, et Jumal minu kaudu tahtis anda ligimesele seda, mida nad saavad omaks võtta loomuliku usuga ja anda neile üleloomuliku lisaannuse, mille mõjul nende usk hakkab tegutsema õiges suhtes Jumalaga.

Sest elu ei ole kunagi midagi muud kui tegevus, mitte inimlik saavutus.

Kui ma tõeliselt kuulutan Elu, siis see tähendab seda, et

Elu ise, Jeesus Kristus, saab püha olendina elavaks ja tegutsevaks tõelisuseks nendes inimestes, kes võtavad vastu Elu.

Siis Elu Püha Vaim võtab enese hoolde olendi, kes on liha ja veri. Ta valdab seda ja täidab selle lõpuni – tehes sellest elava ja kasutuskõlbliku vahendi teiste lihast ja verest olevate olendite hulka.

See ei olnud üksnes peaaegu liiga suur, et olla tõsi, vaid see oli täiega liiga suur, et olla tõsi. Ometi oli see tõsi. Sest ta ei mõtle inglitele, kui ta otsib pääste kaastöölisi Aadama langenud järglaste hulgast. Vaid ta võtab kasutusse inimesi, kes on sündinud patus ja kelle soon-tes voolab veelgi rikutud veri.

Jõudnud oma mõtetega nii kaugele, tundsin suurt vajadust langeda põlvedel Päästja jalgade juurde häälega nuttes. Tahtsin nutta tänulikkusest ja nutta valust.

Oli ju käsitamatu arm, et kirkuse Issand tahtis asuda minus ja kasutada mind. Ta soovis vabastada kord minu olemusse asetatud annid,

puhastada need ja pühitseda need kasutamiseks avatud kanalitena, mille kaudu ta saadab jumalikku elu teistele, et teha ka neid elavaks.

Pole ime, et ma nutsin tänulikkusest!

Polnud ka ime, et tahtsin samaaegselt nutta valust. Meenutasin aegu, kui olin peaaegu seal, kus Jumal soovis mind olema vaimulikus mõttes ja kui olin hämmastunud pilguga saanud olla tunnistamas sellest, mida Jumal oli teinud.

Kuid need ajad olid olnud liiga lühikesed ja need hetked liiga haruldased.

Mina vajasin armu, palju armu. Just sellepärast polnud ma lubanud Elu Vaimul vabalt kasutada ennast soovitud viisil. Ma tundsin vajadust laulda endale seda laulu, mida olin laulnud tuhandetele teistele:

*Patusele leidub armu,
veri plekid puhastab.*

On hea, et armu on ka jutlustajate pattudele, nii neile, millest ta on teadlik ja mida

ta ise teeb, kui ka neile, mida ta ise ei tea.

Minu tänulikkus Jumala andeksandvast armust ei katkestanud seda mõtete ahelat, mis voolas minu sisemiste silmade ees. Pidin jätkama mõtisklust.

Et mina võiksin olla Elu pasunaks, pidin ise olema ääretult elav iga kord, kui püüdsin kuulutada Elu.

Ei piisanud, et selgesti mäletasin, kuidas oli, kui Issand asetus mu teele ja andis teada, et temal oli plaan minu elu jaoks.

Ei piisanud, et mina võisin rääkida, kuidas oli ja kuidas tundus, kui Issand ristis mind Püha Vaimuga.

Miski vana ei piisanud, isegi mitte see, mis alles eile oli olnud täiesti värske. Sest Piiblist ma teadsin, et eilse päeva manna ei kõlvanud täna sel päeval. See oli kaotanud oma värskuse. Selles oli hallitust ja usse.

Muidugi olin tänulik selle eest, mida Jumal on andnud varem. Kuid et tegutseda Elu kasutuskõlbliku vahendina,

vajan mina iga sekund toimuvat uuendust. Lisaks sellele pidevat uuendust mingi erilise ülesande jaoks. Jeesus ütles ju:

„Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja...” (Jh 15:5).

Kuid et võida tegutseda Elu elava vahendajana, ei piisa alati, et minu vaimulik inimene on täis elu. Ka minu psüühiline mina – hing – peab olema selline, et see saab olla Jumala voolava elu vahendaja.

Vahel võime muutuda nii vaimulikuks, et me sugugi ei hooli hingemaaailma seadustest, vaid eitame, et hingelisel oleks mingit kohta vaimulikes sündmustes.

Paulus nii vaimulik ei olnud. Sest ta ütleb:

„Kuid esmalt ei ole vaimne, vaid maine, siis alles tuleb vaimne” (1Kr 15:46).

Hingelise kaudu pean vahendama seda teavet, mis võib viia päästmisele. Kui päästest saab tõsiasia, on teave muutunud eluks.

Ma pean looma hingelise kontakti, et anda Püha Vaimu

abil inimesele uueks sündimiseks suunava mõju. Siis hingeline kontakt muutub vaimulikuks osaduseks, mis on mõeldud kestma igavesti.

Jeesus teadis, kui tähtis oli hoida hingelist. Selle pärast tõmbus ta vahel kõrvale kõikidest inimestest, et olla koos Isaga. Vahel ta palus sõpru kaasa loodusesse, kus nad ei teinud midagi muud, kui vaid puhkasid.

Üks elu suurimatest eksitustest – ja suurimatest vigadest enda vastu – on see, et ma ei ole veetud rohkem aega rohkem kui tuhande meetri kõrgusel merepinnast Norra tundrates. Sain noorusaastatel imelise kogemuse sellest, mida tähendab tundras olemine.

Enne sinna matkamist tundsin, et minu vaim oli tühi, hing oli lõplikult vaesunud ja ihu surmväsinud.

Koosolekud oli teatatud kui äratuskoosolekud. Mina pingutasin nagu segane, et saada elu nii oma jutlustesse kui koosolekutele – ja vaestele patustele.

Mõne arvates olin mina

kuiv ja minul puudus Vaimu vägi.

Näiliselt see, mida nad mõtlesid, oli tõde, sest midagi ei töötanud.

Kuid olnud kümme päeva suuskadel tundras, töötas kõik. Minu sisemusest pakatas elu ja elutahet. Tõe Vaim veenis ja inimesed tulid patutundmisele. Elu Vaim tegutses ja inimesed sündisid Jumalast ilma inimliku võitluse või pingutusest.

Ometi polnud ma kogenud midagi muud kui – andnud endale mõistliku käsitluse – et olin lubanud looduse Issandale vabaduse looduseaduste kohaselt teha oma osa. On tõde, mida Paulus ütles:

„Kuid esmalt ei ole vaimne, vaid maine, siis alles tuleb vaimne” (1Kr 15:46).

Ometi annaksin vale pildi pühast tõelisusest, kui ütleksin, et kõik sõltub ainult kuulutajast – kas ta tegutseb elava elu vahendajana või mitte.

Elav kuulutaja peab olema elavast vaimulikust õhkkonnast ümbritsetud.

Elava õhkkonna all ei mõtle ma tunnet, mille loob oskuslik koosoleku juhataja või laulu ja muusika kiire rütm.

Peama olema teadlikud sellest, et hingeline tundeelu on midagi muud kui vaimulikult laetud õhkkond. Üks on inimeste tulem ja teine on sündinud Jumalast.

Kuid see on sündinud inimeste kaudu, kes hingavad palvet, millel on püha sädelus, kuigi nende loomulik kiirgus võib olla üsna kahvatu.

Sellele mõeldes sain täiesti uue mõtte: mõelda vaid, kui iga koguduse liige pühendaks viisteist minutit vaimulikuks vaikuseks enne, kui ta läheb koosolekule. Ta ei kasutaks neid minuteid vaid palveks jutlustaja ja koosoleku eest, vaid ta lubaks Jumalal vabalt täita teda Püha Vaimuga juba enne koosolekule minemist.

Siis ta astuks Issanda kotta, mitte et saada midagi, vaid et midagi anda. Ta ei õitseks oma õndsuses, vaid ta sädeleks püha väekeskusena taevariigi peidetud väge.

Mõelda, kui sina, hea lugeja, hakkaksid täitma midagi sellist! Kas tahes sa

oleksid, oled sinagi loomas õhkkonda selles koguduses, mis on sinu vaimulik kodu.

Elavas õhustikus on midagi, mida publik tajub. Selles on midagi, mis elavdab jutlustaja kujutlusvõimet ja annab sellele kaalukust ning soojust tema sõnadele. Seal on sellist, mis tasandab kantsli ja kuulajapingi vahelist kuristikku ja loob elava osaduse kuulutaja ja publiku vahele. Seal on sellist, mis uuendab elavaid ja annab elu surnuile.

Kui ma saaksin uuesti elada oma elu evangelistina – ja võtta kaasa kogemused sellest elust, mis pea jõuab lõpule – mina teadlikult keelduksin jätkamast koosolekusarja, kui ma piisavalt aegsasti ei saaks kogeda, et koguduses toimub peatselt õhkkonna muutus.

Mina ei sarjaks koguduse liikmeid nende vaimutuse eest. Ma ei teeks muud, kui peataksin koosolekusarja ja tõmbuksin üksindusse pühas eneseuurimises otsima uuen dust oma hinge. Siis püüaksin kuulata tegevuse jätkamist puudutavat Püha Vaimu korraldust.

Sest nii tegi Jeesus, kui ta lahkus Naatsaretist ja suundus Kapernauma. Me ei leia evangeeliumidest ainustki viidet sellele, et ta oleks võtnud Kapernaumas tekstiks Naatsareti ja rääkinud sellest, kui jumalatud tema kodulinna elanikud olid.

Ta ei teinud midagi muud, kui lubas Vaimul vabalt tegutseda õhkkonnas, kus ta sai tegutseda. Ja ta tegutses imelisel viisil.

Kuid olgu sõnum, sõnatooja ja õhkkond kui tahes elavad, on need jõuetud selle inimese suhtes, kes on andunud surma meelevalda.

Kunagi ei ole kristliku kiriku ajaloos olnud sõnum nii ajakohane kui siis, kui Peetrus nelipühapäeval rääkis sellest, mida inimesed olid teinud Jeesusele. Ja mida Jumal oli teinud temale.

„Sellesama Jeesuse on Jumal üles äratanud surnuist...” (Apt 2:32) ja *„... Jumal on tema teinud Issandaks ja Messiaks, sellesama Jeesuse, kelle teie risti lõite!”* (Ap 2:36.)

Ja temast, kes rääkis, oli tegelikult tõsi, et Issand teeb oma teenijad tuleleekideks. Peetrusel oli tuld sõnades, tuld pilgus ning tuld hinges.

Võib olla pole vaimulik õhustik olnud kunagi nii laetud, kui sel korral. Kogu kogudus oli ju hiljuti saanud ristitud Püha Vaimu ja tulega. Kogu hulk oli kui üks suur leegitsev lõõm.

On tõde, et sõnum sai vastukaja kolmelt tuhandelt ja tuli süütas neid kõiki. Nad olid need, kes avanesid Pühale Vaimule ja Elule ning Tõele.

Kolm tuhat oli suur hulk. Ometi ei olnud see väga suur protsent nendest sadest tuhandetest, kes otseselt või kaudselt said kuulda Peetruse sõnumist.

Enamus nõõpisid oma kuued ning peitsid oma patud, usundi ja variserluse, selle asemel et oleksid andnud ruumi Elule.

„Mõned aga ütlesid pilgates: „Nad on täis magusat veini!” (Apt 2:13.) Nad tõrjusid otsustavalt Elu, kui ta koputas nende südame uksele.

Nii nagu Kristuse koguduse sündides, nii on ka meie päevil.

Laiemal rindel kui kunagi varem liigub Eluvürst meie maailmas. Mitmes mõttes mõjutab Elu Vaim ja tegutseb palju väelisemalt, kui kunagi varem oleme näinud teda tegutsemas.

Paljude inimeste reaktsioon on täpselt samasugune nagu kakskümmend sajandit tagasi.

Mõned saavad torke südamesse. Nad kohtuvad iseenda, oma patu ja Päästjaga ning võtavad vastu Elu. Mõned võtavad vastu Elu ülikülluslikult, mille järel saavad neist Elu vahendajad.

Kuid teised jäävad vaatajateks. Nad hämmastuvad korraks ja küsivad hetke, et jätkata siis elu just nii, nagu ei oleks nad kunagi olnud Elu läheduses.

FRANK MANGS

Usu kaudu

Paulus kirjutab Timoteosele: „... ja kuna sa tunned lapsest saadik pühi kirju, mis võivad sulle tarkust anda päästeks usu kaudu, mis on Kristuses Jeesuses.” (2Tm 3:15.)

Vaimulikus maailmas toimub kõik usu kaudu ja ilma usuta ei saavuta me midagi. Kirjas heebrealastele öeldakse: „*Usu kaudu me mõistame...*” (Hb 11:3).

Pelgalt selleks, et suuta mõista Jumala maailmu, vajame me usku. Kuid mida

tähendab see praktiliselt?

Usku rõhutatakse tänapäeval eriti seal, kus vajatakse suuri imesid. Usu kaudu tervevad haiged, surnud ärkavad ellu ja mäed liiguvad oma kohalt. Ka seda võib usk põhjustada. Kuid kui piirame oma usu üksnes imede maailmaga, ei ole me mõistnud usu tähendust õigesti.

Ebausk on nagu udu

Olin kord koos sõpradega purjetamas, kui meid üllatas paks udu. Selle udu keskel ei

olnud nägemisaistingul rakendust, sest nägime vaevalt paadi pikkusest kaugemale. Tuli loota kuulmisele ja kompassile. Ümberringi tõrtasatasid aegajalt teiste paatide ja laevade sireenid, kui meie vaikselt edasi libisesime. Siis hakkas kostuma kajakate kisa. See valjenes järjepanu ja me teadsime, et läheneme laiule, mis oligi meie sihiks. Lõpuks heitsime ankru ja jäime ootama. Kui udu hajus, oli meie ees mõnekümne meetri kaugusel meie soovitud laid. Kuulmine vältis meie karilesõidu.

Ebausk on nagu udu, mis varjab inimsilma eest tõelisust. Usk on nagu kuulmine, mis avab meile selle, mis on silmale nähtamatu. Vaid usu kaudu võime me mõista Jumala maailmu. Seetõttu on usk vältimatu vaimulikus elus kõiges.

Mõni mõtleb täna: „Olen soome tarkpea, kõrgesti koolitatud intellektuaal.” Meie haritlastel on alati olnud raske uskuda. Veidi kergem on see neile, kes on lihtsamad inimesed. Kui haritlane astub kord ajast igavikku, ütleb ta

esmal: „Kui rumal ma olin, et ma ei alandunud uskumaga lootma Kristusele.”

Usk Jumalasse on taevalik tarkus. Loomulik inimene seisab alati vastu usule, sest see võitleb meie loomupärase vastu. Usk antakse meile ülalt, kui me pöördume alandlikult Jumala poole. See ei ole pärit meist.

On olemas maailmalik tarkus, kuid on olemas ka vaimulik tarkus. Maailmalik tarkus kujundab maapealse reaalsuse pildi. See ei tunne Looja tõelisust ja on seetõttu täiesti väärastunud. Vaimulik tarkus avab vaimuliku reaalsuse ja aitab näha seda, mis on maailmalikule inimesele nähtamatu. Usu kaudu hakkab inimene mõistma reaalsust õigesti.

Usu kaudu

Kord ilmnas ühes meie misjonitiimis erimeelsus ja tüli. Kaasas oli ka üks kogenud usklik, kas jälgis sündmusi vaikides kõrvalt. Vahel ta püüdis julgustada tiimijuhti kogu selle segaduse keskel. Ta oli usuinimene, kes nägi

ususilmadega seda, mis toimub. Ta nägi pinnapealsusest sügavamale. Usu kaudu suudame olla vait õigel ajal ja ehitada siis, kui teised lammutavad.

Piibel räägib, kuidas Aabrahami ja Loti vahel oli kord tüli: „*Siis Abram ütles Lotile: „Ärgu olgu riidu minu ja sinu vahel, minu karjaste ja sinu karjaste vahel. Meie, mehed, oleme ju vennad! Eks ole kogu maa su ees lahti? Mine nüüd minu juurest ära, lähed sina vasakut kätt, lähen mina paremat kätt; lähed sina paremat kätt, lähen mina vasakut kätt.*”

Siis Lott tõstis oma silmad üles ja nägi, et kogu Jordani piirkond oli kõikjal veerikas; enne kui Issand Soodoma ja Gomorra hävitas, oli see kuni Soarini otsekui Issanda rohuaed, samasugune nagu Egiptusemaa. Ja Lott valis enesele kogu Jordani piirkonna; Lott läks teele hommiku poole ja nad lahkusid teineteisest. Abram jäi Kaananimaale ja Lott asus piirkonna linnadesse ning lõi oma telgid üles Soodomani” (1Ms 13:8-12).

Aabraham uskus Jumalasse ja lasi Lotil valida. „Mul ei ole vahet, milline liisuoosa minule langeb, kui see vaid on Jumalalt.” Ta vaatas nähtamatut, mitte nähtavat. Usu kaudu sai ta olla üle sellest tülist. Usu kaudu päris ta töötatud maa, samal ajal kui inimlik tarkus viis Loti Soodomasse, hukkamõistetud linna.

Vaid usu kaudu saame olla rahutegijad ja loobuda enda omast. Vaid usu kaudu me mõistame nii, nagu tuleb mõista.

Vahel kuuleme inimesi ütlemas: „Selles koguduses peaks olema rohkem armastust.” Ka armastuse puudus on ebausuvili. „*Selle korralduse eesmärk on armastus puhtast südamest ja heast südametunnistusest ja siirast usust*” (1Tm 1:5).

Vaid usu kaudu suudame me näha reaalsust õigesti. Armastus on valatud meie südameisse Püha Vaimu kaudu, kuid Püha Vaim saab tegutseda vaid seal, kus on tõeline usk. Inimjõuga ei pressi meist armastust välja.

Usuviljad

Kord oli meie hulgas üks usklik, kes oli täis kiivust ja karmust. Ta oli käsu all ja püüdis juhtida ka teisi sinna. Kord vihastus ta oma vagaduses nii, et hakkas üllatuseks sõimama. Olukord oli tragikoomiline. Ta jooksis välja, olles ka ise üllatunud, ega tulnud enam kunagi tagasi.

Piibel ütleb, et „käsk toob viha” (Rm 4:15). Kui siira usu asemele tuleb ebaõige käsumeelsus, kaob armastus. Armastust saab olla koguduses vaid nii palju, kui on tervet usku.

Ühel usklikul oli suur varandus. Tema ema ütles kord minule: „Minu poeg ei ole kunagi andnud vaimulikule tööle rohkem kui mõni-sada eurot.”

Mis oli põhjuseks poja sellisele käitumisele? See ei olnud ahnuse võit, vaid ebausu võit. „*Aga ilma usuta on võimatu olla meelepärane...*” (Hb 11:6). Igasuguseks jumalateenimiseks vajatakse usku. Ilma usuta on paljudel võimatu loobuda omandist.

Jumal on andnud ini-

mestele mitmesuguseid viise teenida ja ehitada tema riiki. Minu ülesanne on õpetada ja kuulutada, teise ülesanne on olla hingehoidja või eestpalvetaja. Mõne ülesanne on minna misjonitööle jne. On ka inimesi, kellele Jumal on andnud ülesande teenida tema riiki omandiga. See ei ole kohustus, vaid võimalus osaleda selles, mida Jumal on tegemas selles maailmas. Kuid ka selleks vajatakse usku!

Jumal ei vaja meie vahendeid, kuid ta soovib meid oma armus kasutada.

Mõni rikas on usku tulles andnud Jumalale kogu oma omandi. Tema sõbrad on võinud öelda: „Milline kohutav kaotus.” Taevas on öelnud: „Oi, milline usu võit!” See on võimalik vaid usu kaudu.

Usk avab tõelisuse

Keegi mees oli valmis ühinema One Way tööga, kuid väljendas oma sõbrale takistatud olemist: „Suontot mina ei teeni.” Ka see oli ebausu võit. Vaimulik reaalsus oli tema pilgu eest täiesti

peidus. Küsimus ei ole Suonto või One Way misjoni teenimisest, vaid Jumala teenimisest. Temalt me saame kord palga kogu oma vaevanägemise eest. Usu kaudu me hakkame mõistma Jumala maailmu ja selle põhimõtteid.

Küsisin kord ühelt inimeselt, kas ta võiks mõelda tulevikus tulema palgalisele tööle One Way misjonisse. Ta vastas, et ta tuleb siis, kui talle makstakse sama palju palka kui tollases töökohas. Sellega meie vestlus lõppes. Ta oli vaimuliku reaalsuse suhtes veel liiga pime. Jumala teenimiseks on vaja usku. Meie turvapaik ei saa olla rahakukkur, vaid Jumal, kes on lubanud hoolt kanda oma teenijate eest. Jeesus küsis kord oma jüngritelt: „*Ja Jeesus ütles neile: „Kui ma läkitasin teid kukruta ja paunata ja jalatsiteta, kas teil oli midagi puudu?” Nemad ütlesid: „Ei midagi”* (Lk 22:35).

Ebausk on põhjus selleks, et me ei palveta, ei teeni, ei hakka liikuma, kuigi Jumal kutsub, me ei ohverda temale oma elu jne. Ebausk on igasu-

guse languse taga. Ebausk on ema ja kõik teised patud on selle pojad. Vaevalt kahetseme taevas midagi muud rohkem kui ebausku, sest kõndisime selle tõttu maa peal mööda mitmetest õnnistustest. (Kui taevas üldse veel millegi pärast kurvastatakse.)

Jumala riigi saladus

Tööd alustades 33 aastat tagasi ütles üks mees pahandavalt kõva häälega Agricola kiriku ees: „Suonto teab, et selles kirikus on neli-pühilasi, kuid ta ei hooli sellest.” Teised on solvunud sellest, et meie keskel on olnud luterlasi, baptiste, metodiste jne.

Kristlaste osadust on raske mõista ja heaks kiita ilma usuta. Usk avab meie silmad nägema tõelisust. Oleme kõik sama Jumala lapsed, kes pärimis kord koos tema riigi. Jumala silmis ei ole luterlasi ega nelipühilasi, vaid Jumala lapsed, kes usu kaudu jõuavad eesmärgile.

Kõikidest teenijatest teeb Jumal lõpuks kuningriigi teenijad – inimesed, kes hakka-

vad armastama kõiki Jumala lapsi vaatamata kildkondadele ja soovivad neid teenida. Tuntud lahkunud evangelist Frank Mangs tõdes kord: „Minu vaimulik kodu on kõikjal.”

Nii hakkame kogema, kui Püha Vaim saab avada meile usu kaudu vaimulikku reaalsust. Püha Vaimu sünnitatud armastus põhjustab selle. See ei tähenda, et me enam ei väärtusta kohalikke kogudusi – on hea, kui igaühel on oma kohalik kogudus – kuid armastus ühendab meid hoolimata koguduste piiridest.

„Jeesus nägi Naatanaeli enda juurde tulevat ja ütles tema kohta: „Ennäe, tõeline iisraeli mees, kelles ei ole valet” (Jh 1:47).

Jeesus nägi vaimus Naatanaeli siirust. Ka meie kohtame pidevalt mitmel pool maailmas üha erinevamaid usklikke ja kogeme samal viisil: „Seal on tõeline Jeesuse jünger, kelles ei ole valet.” Usu kaudu hakkame mõistma nii, nagu peab.

Kõik toimub usu kaudu

„Usus tõi Aabel Jumalale parema ohvri kui Kain...”

Usus võeti ära Eenok, et ta ei näeks surma, ja teda ei leitud enam, sest Jumal oli ta ära võtnud.

Usu läbi sai Noa hoiatuse selle kohta, mida veel ei olnud näha, ja ta ehitas jumalakartuses laeva oma pere päästmiseks...

Usus oli Aabraham kuulekas...

Usus viis Aabraham, kui teda proovile pandi, ohvriks Iisaki...

Usus keeldus Mooses, kui ta oli saanud suureks, laskmast end nimetada vaarao tütre pojaks...

Usus läbisid nad Punase mere otsekui kuiva maa...

Mul puudub aeg jutustada Gideonist, Baarakist, Simsonist, Jeftast, Taavetist, Saa-muelist ning prohvetitest...” (Hb 11).

Usu kaudu need Jumala teenijad tundsid ära vaimuliku reaalsuse. Usu kaudu nende silmad olid avanenud ja seetõttu suutsid nad teenida

elavat Jumalat. See kõik oli võimalik üksnes usu kaudu!

Kuidas saan sellise usu?

Piibel annab meile mõne nõuande. „*Järelikult, usk tuleb kuulutusest, kuulutus aga Kristus sõna kaudu*” (Rm 10:17).

Lase Piiblil rääkida oma südamele. Kuula igapäevaselt, mida Püha Vaim sulle selle kaudu õpetab. Üks jutlustaja ütles kord: „Piibel ei ole raamat, piibel on Vaim.” Piibel on rohkem kui raamat,

mida me loeme. Selle kaudu teeb Püha Vaim varjatud tööd meie südames. Usk kasvab seal, kus soovitakse Issandat rääkivat südamele ja soovitakse elada tema osaduses ja tema lähedal.

Usk on Jumala tundmine. Selles me kasvame kuuldes ja tema sõna täites. Selle kaudu hakkame me mõistma ja tundma tema maailmu. Vaimulikku maailma ei saa mõista inimliku mõistusega, selleks vajatakse Vaimu elu.

TAPANI SUONTO

Ristimine tulega

Vestlevad **Sid Roth** ja **Katherine Rounala**.

SR: Tere tulemast minu maailma, mis on loomulikult üleloomulik. Oleme maailma üleloomulikumaal maal, Jeruusalemmas Iisraelis, kohas, kuhu Jeesus tuli esimest korda maailma saabudes ja kuhu ta pöördub kord tagasi. Teile on oluline kogeda ise Jumala ligiolu ja tunda teda.

Jumal on varustanud minu külalise üleloomulikult jagama oma kogemuspärasest teadmist Jumalast. Lisaks sellele osaleb ta loovate imede esiletulekul. Ta on Katherine Ruonala. Valmistu kohtuma elava Jumalaga!

Jh 17:3 on ühes tõlkes väljendatud: „See on igavene elu, et te saaksite tunda ja kogeda Messiat.” Katherine, ma ei tea, kuidas see juhtus, kuid

kui sa olid 12-aastane, sinu süda ütles: „Vajan veel muud kui usku.” Mida sa palvetasid?

KR: Peame olema siirad Jumala ees. Olin noortelaagris ja kõik ülistasid Jumalat ülestõstetud kätega. Ütlesin talle ausalt: „Issand, usun Sinusse, kuid ma ei tunne Sind. On raske ülistada kedagi, keda sa ei näe ega tunne. Aita mind.”

Keset ülistust lubas Issand kogeda mul tema ligiolu. Ma ei oska seda teisiti seletada, kui et enne olin pime ja nüüd näen. Alates sellest hetkest oli minus midagi erilist. Paljud saavad kogemuse Jumalalt, kuid siis elu ise hävitab selle. Otsekui kui hingevaenlane teaks, et meie tulevikus on midagi head ja ta püüab seda kahjustada.

SR: Kaks esimest inimest, kelle eest Katherine palvetas, olid suremas vähki. Mis juhtus?

KR: Mõlemad surid. Oli täitsa löödud ja mõtlesin:

„Issand, ma armastan Sind, kuid see imetervendamine on minule liiga suur tükk. Seal näib olevat liiga palju riske.” Pealegi tuleb hästi toime ka ilma üleloomulikkuseta.

SR: Tal on õigus, et sellega kaasnevad riskid, kuid paljud teist ei mõista, et piibliusk ongi riskiküllane.

KR: See on tõde. Kui mõtlesin lõpetada sellega katsetamise, kuna see on minule liiga raske, nägin avatud nägemuse ja Issand ütles minule: „Katherine, sa pead uskuma.”

Jumala teed on paremad kui meie omad ja ta ütles: „Haigete peale nad panevad käed ja need saavad terveks.” Nii tegi Jeesus. Ta tegi imesid ja inimesed kuulsid häid sõnumeid.

SR: Sinul ja ka teil, vaatajad, võib olla seda raske uskuda. Kui hakkasin palvetama inimeste eest, olin kohanud Kathryn Kuhlmani ja näinud suuri imesid, kuid 200 esimesest inimesest, kelle eest

palvetasin, ei saanud keegi terveks ja üks suri minu juuresolekul. Juhatusale ei meeldinud, et palvetasin nii paljude eest, kuid miski minus ei lubanud alla anda.

KR: Usun, et kui oled järelejätmatu, võidad lõpuks. Oleme näinud paljusid tervenemas parandamatutest haigustest.

SR: Oota, kuni ma selgitan ühte asja. Jeesus ütles, et me teeme samu asju, mida tema, ja veel suuremaid. Ütlesid ootavat, et Jumal tervendaks vähemalt ühe kurdi iga kord siis, kui kõneled. Kas sa tõesti usud seda?

KR: Kindlasti. Püha Vaim teeb seda. Peaaegu igas linnas, kuhu lähen, on üks esimestest imedest see, et ta tervendab kellegi kurdi.

SR: Kas juhtub vahel nii, et keegi, kellel ei olnud trummi-kilet, terveneb? Kuidas see õnnestub?

KR: Olen näinud seda neli

korda. Hiljuti olime Lõuna-Koreas. Seal oli keegi naine, kes oli sündinud ilma kuulmekileta. Tema kuulmine taastus koheselt.

Teine naine oli põdenud 6aastasena rasket põletikku, mida ei ravitud ja tema kuulmekile oli täiesti hävinenud. Ta ei kuulnud midagi. Arst on kinnitanud, et temal on nüüd täiuslik kuulmekile. Ta sai koheselt kuulmise tagasi. Kui inimesed näevad, et endine kurt kuuleb, hakkavad nad uskuma, ja imed toimuvad.

SR: Õpetad, et ülistus ja kummardamine on võtmeks kõigele elus: üleloomulikkusesse, imedesse, pere- ja rahaprobleemide lahendusse ning et üldse eluga toime tulla. Miks on ülistus ja kummardamine sulle nii tähtsad?

KR: On raske loota kellelgi, keda sa ei tunne. Kui tunne neme teda, tema headust ja armastust, on kerge tema peale loota. Kuna ma tunnen Jumalat ja tema armastust minu ja teiste vastu ning tean, et tema tahe on tuua elu

ja tervenemist, ei usu ma mingisse arusaama, mõistuslikku ideesse või isegi teoloogiasse, vaid Jumalasse, keda tunnen.

SR: Soovin kuulda, kuidas sind ristiti Püha Vaimu ja tulega. Katherine, mõeldes sinule meenub mulle kaks asja. Imed ja inimene, kellel on nii lähedane suhe Jumalaga, et imed on loomulikud. Mida tähendab lähedus Jumalaga sinule?

KR: Piibel räägib sellest, et oleme üks temaga. Ristitöö tõttu on meil eesõigus olla üks temaga. Ta soovib, et meil on osadus temaga ja ta rõõmustab sellest. Siis võime kuulda teda ja rääkida talle kõigest, mis meie südames liigub. Kui õpime lootma temale ega püüa asju mõista oma mõistusega, ja ootame teda olema koos meiega kogu meie elus, tasandab ta meie teerajad. Kristusel meis on suured unistused.

Kuulen küsitletud inimestelt ja loen Piiblist, et on olemas selline ilming kui Püha Vaimuga täitumine ja

üleloomulike keelte rääkimine. Kui küsitlen inimesi, kes teevad ebatavalisi imesid, kuulen vastuseks, et nad on ristitud tulega. Sellest räägitakse väga harva.

SR: Räägi sellest, kuidas said selle ristimise?

KR: Lugesin Maria Woodworth-Etteri, John G. Lake'i ja Smith Wigglesworthi taoliste inimeste kogemusi Püha Vaimuga ristimisest. Mõtlesin, et olen ehk millestki ilma jäänud. Sain 13aastasena keeltes rääkimise armuanni. Palvetasin keeltes ja see oli tore, kuid ma ei teinud sama kui nemad. Mõtlesin, millest olen ilma jäänud. Piiblis räägitakse, et Issand ristis Püha Vaimu ja tulega. Nii hakkasin võitlema Issanda ees ja palusin siiralt, et ta ristiks mind tulega. Soovisin seda tegelikult. Issand hakkas muutma mind sügavuti ja minu elu muutus täiesti. Tema vägi tegutseb nüüd minus.

SR: Kirjelda, mis juhtus sel hetkel sinu elus, kui said selle

ristimise.

KR: Kui minu lapsed olid väikesed, vaatasin sageli videosid inimestest, kes tegid imesid nagu Kathryn Kuhlmann ja teised. Mees, kelle bussist laenutasin neid videosid, palvetas minu eest. Astusin bussist välja ja läksin oma autosse. Äkki Jumala vägi langes minu peale imelisel viisil. Värisegin, naersin ja nutsin. Pärast seda on asjad olnud teisiti, Issand tuleb oma väega ja annab püha julguse. Usun, et ristimine tulega on just selle põhjus.

SR: Küsin uudishimust, kas oled alati olnud nii julge?

KR: Olin täiega ebakindel inimene, kellel oli mitmesuguseid komplekse, kuid kui oleme Jumala lähedal, tema täiuslik armastus peletab hirmu. Kui me ei saa temalt seda, mida vajame, püüame seda saada teistelt inimestelt. Püüame neid panna meid armastama ja kardame teha asju, mis võivad seda ohustada. Kui saame iga päev armastust temalt, kes

armastab meid rohkem kui meie tundeelu suudab vastu võtta ja kes soovib täita meid ülevoolavalt, siis ei vaja me enam teistelt inimestelt midagi, vaid armastus voolab meist üle ja me suudame peletada hirmu.

SR: Ühe tavapärase ütluse järgi ei ole meist kasu igapäevastes asjades, kui keskendume Jumalale.

KR: Minu arvates on see vale! Üksnes keskendudes taevastele asjadele saab meist olla ka igapäevaselt kasu. Muidu oleme pidevalt enesekesksed, kui peaksime keskenduma hoopis temale, kes armastab meid rohkem kui oma elu. Palvetan salmide põhjal Ef 3:17-19: „Issand, tee mind tugevaks oma Vaimuga, et võiksin tunnetada armastuse, mis ületab iga tunnetuse.”

Vajan üleloomulikku väge, et toime tulla selle armastusega, mida ta tahab minule anda. Selle tõttu ei muretse ma enam enese pärast, vaid näen ja kuulen, mis on tema südamel, ja

minul on vägi olla tema kuju maa peal.

SR: Tulid just Nikaraaguast. See on maa, kus on palju vajadusi. Mis seal toimus?

KR: Seal oli väga suur koosolek, kuhu tuli palju inimesi. Linna prostituutidele jagati tasuta kutseid. Nägime suurepäraseid imesid. Esimesena avas Jumal kurdi kõrva. Pärast seda oli ruumis üllatavalt palju usku. Hakkasin välja ütlema tunnetuse sõnu. Ühel naisel oli kasvaja kaelal. Teine naine ei suutnud korralikult käia ajukasvaja tõttu. Kellegi naise üks jalg oli teisest oluliselt lühem. Väljendasin tunnetuse sõna teadmata, kas neist keegi on kohal.

Nad kõik tulid tunnistama. Kasvaja kaelalt oli kadunud. Naine, kes ei suutnud käia, jooksis üles lavale. Kolmas naine näitas, kuidas tema jalg oli kasvanud. Panen tähele, et imesid juhtub siis, kui inimesed ütlevad: „Jumal tegutseb.”

KR: Jumal ei vaata isikule. Kui ta teeb seda ühele inimesele, teeb ta seda kõigile. Palveta esmalt, et toimuvad imed ja teiseks seda, mis on kõige tähtsam Jumalale, et kõik saaksid lähedase suhte Jumalaga; kuna Messias ütleb, et alates sellest suhtest on kõik võimalik. Ära siis vaidle vastu. Jumal ütleb, et kõik on võimalik.

SR: Katherine Rounalat tuntakse tema lähedastest suhtest Jumalaga. Kui peaksid rääkima vaid ühest asjast, millega aidata meid omada sellist suhet Jumalaga, siis mis see on?

KR: Minu arvates on see osadus Jumalaga ülistusega täidetud elu kaudu. Imestas, miks Jumal tahab, et kõneleksime sellest, kui hea ta on. Ülistus on tegelikult sülelus Jumalaga. Umbes nii nagu väikesed lapsed tõstsid käed, kui tulid koju, ja ütlesid: „Sülle, emme, sülle!” Ma ei saanud neid jätta sülle võtmata.

Samuti on ülistus meile selleks, et ütleme: „Issi, võta

sülle, aita!” Ta jookseb meie juurde, võtab meid sülle ja valab meile oma armastust. Ta ütleb, et me peame palvetama üleloomulikkude abi, et võtta vastu seda armastust.

SR: Kas ülistus on sündmus, laulmine või eluviis?

KR: Minule on see kindlasti eluviis. See ei ole vaid laulmine. See on elamine Jumala teenimises. Kõik, kogu loodu on meile kutse vastata Jumalale ülistuses ja kogeda osadust temaga. See on rõõmuallikas. Võime elada rõõmsana teades, et tema armastab meid.

SR: Usun, et kui ülistus ei põhjustaks imesid ega tervenemisi, ei vabastaks usku ega lahendaks pereprobleeme, elaksid sa ikka ülistades.

KR: Miski ei ole toredam. Meid on loodud ülistama.

SR: Kas sa võiksid hetke ülistada Jumalat? Soovin näha, kuidas sa seda teed.

KR: Usun, et ülistame Jumalat ka siis, kui vaid räägime temast. Jumal juhatab meid ilmutuses ja teadmises temast ja tegutseb meie kaudu, kui oleme osaduses temaga.

SR: Tunnen tema ligiolu, kui räägid temast. Räägi toimunud imedest.

KR: Usun, et kui elame lähedases suhtes Jumalaga, soovib tema, et tegutseksime väeliselt. Keegi abielupaar tõi koosolekule oma pooleteist-aastase kasulapse. Nad arvasid, et tüdrukut oli beebina raputatud. Ta ei suutnud suunata pilku ega kõndinud tasakaalu puudumise tõttu. Käskisime Jeesuse nimel tema silmi vaadata otse.

Jumal tegi selle ime kõikide silme all ja inimesed andsid oma elu temale. On võõrastav, et moslemite palved kajavad valjuhäälditest siin Jeruusalemmas. Ootan päeva, kui kristlased ülistavad Aabrahami, Iisaki ja Jaakobi Jumalat ainsa Messia, juudi Jeesuse nimel läbi valjuhääldite! Kui inimesed näevad

Jumalat tegevat imesid, vastavad nad ülistusega.

Mind kutsuti ühel õhtul intensiivraviosakonda. Seal oli mees, kes oli metsatööl del sattunud raskesse õnnetusse. Ta oli kukkunud traktoriga kaljult alla ja tema peas olid sügavad haavad. Nendest ei saadud operatsioonil kogu mustust välja ja tema seisukord oli eluohtlik. Me ülistasime Jumalat selles osakonnas ja tänasime teda tervenemise eest. Tundsin, et vägi hakkas tegutsema ja lahkusin. Mees oli teadvuseta ega näinud midagi, kuid ma teadsin, et Jumal tegutseb.

Järgmisel päeval nägid sanitarid midagi, mida ei olnud kunagi juhtunud. Mees magas voodil teadvusetuna ja äkki hakkasid tema peahaavad eritama muda ja lima padjale. Kogu mustus väljus. Mees tervenesis täiesti ega vajanud enam operatsiooni. Kui elad Jumalat ülistades, võib ta teha sinu heaks rohkem, kui oskad aimata. Ta soovib teha sinu heaks palju rohkem, kui ta teeb praegu. Ta soovib tervendada sind just nüüd.

SR: Tajun, et kellegi sõrmede liigesevalu ja kaela ning seljavalud tervenevad. Mida Jumal näitab sinule?

KR: Usun, et Jumal soovib sind puudutada, kui sa seda vaatad. Näeme paljusid tervenemas ka televisiooni vahendusel. Jumal, kes armastab sind rohkem kui elu, soovib ennast teha tõeliseks sinule, kuigi sa teda ei tunne. Tema armastus on praktiline. Palvetan Jeesuse nimel: „Püha Vaim, puuduta neid, mis tahes imesid nad ei vaja.”

Tänu et kellegi silmad avanevad ja ajukasvajaid lahkub just nüüd. Palvetan eelkõige, et iga selle saate vaataja saaks tarkuse ja ilmutuse Vaimu ja saaks tundma Sind. Palun, et nende mõistuse silmad avanevad ja nad saavad tunda Sind tegelikult, leida ja kogeda Sind. Saa neile tõeliseks. Sa ei soovi neile olla vaid mõiste või teoloogia, vaid Sa soovid olla nende sõber. Ava nende südame silmad, kui nad paluvad abi. Ütle vaid: „Aita, Issand, soovin Sind tunda.”

Tänu, et vastad neile rõõmuga.

SR: Nähtamatus maailmas on nüüd toimunud midagi. Teie poole on tulemas vedelikutaolise armastuse tulv. Katherineine ülistavast südamest voolavad teie poole elava vee jõed. Kui sa ei ole kunagi palunud oma patte andeks ega neid kahetsenud, siis tee seda nüüd. Ütle, et usud, ja et Jeesuse veri peseb need ära.

Kui oled puhastatud, palu Jeesust oma ellu, et anda Sulle uus süda ja uus vaim, et olla Sinu Issand. Võid öelda seda oma sõnadega. Minule piisas sõnadest „Jeesus aita”. Nüüd on sul võimalus kogeda elava Jumala ligiolu ja elada elu, mis on täis ülistust!

TV7 saates

„Üleloomulik”

Paulus ja Paul Schneider

Kui suundume Pauluse fii-liiplaste kirja juurde, on Paulus ahelates, kaotamas Epafroditost, meest, kes tema eest hoolitses, ootamas üksildase tulevikku ja kohtuprotsessi, mis võis viia surmani.

Kõige meeldivamad sõnad selles kirjas fii-liiplastele olid "rõõm" ja "rõõmustage". Samuti "tänamine". Ma olen lihtsalt nii õnnelik ja tänulik. Kas see ei ole tähelepanuväärne!

Keegi kunagi ütles: „Ma olen üle olukordadest.” Nii

võib rääkida ainult kristlane. Pauluse kiri vangistusest on täis rõõmu ja tänulikkust.

Üks minu kangelas on mees, kelle nimi on Paul Schneider. 1930-ndatel oli Paul pastoriks Berliini koguduses. Ma olen selles koguduses käinud. Tema lesk on ikka seal liikmeks (AD 1993). See asub lõunaosas Dahleми lähistel.

Paul Schneider jutlustas 1930-ndatel fašismi ja Hitleri kurjuse vastu. Tema kogudus palus tal selles osas vait olla. Isegi linnapea palus tal mitte niimoodi rääkida. Ta jätkas

seda ikkagi.

Ühel hommikul kell kolm tuli Gestaapo ja ta arreteeriti. Ta lehvitas hüvastjätuks naisele. Ta ei näinud teda enam kunagi, mitte ka oma kaheaastast poega ja veel sündimata last. Ta lahkus naeratahes.

Nad viisid ta Dachauni koonduslaagrisse. Mul on kirjad, mida temaga seal tehti. Nad peksid teda ja riputasid randmeidpidi üles ja jätsid ta sinna nälga surema. Siis panid nad ta kirstu.

Kui tema naine ja pere saabusid, et teda sealt ära tuua, nad ütlesid: "Ta oli parim vang, kes meil on olnud. Ta suri kopsupõletikku."

See ei vastanud tõele. Mul on tema kirjad, mis ta kirjutas koonduslaagrist oma naisele. Kaks sõna kordusid neis üha uuesti: „Olen nii õnnelik. Olen nii tänulik.” Ta on teine Paulus. Meie kaas-aegne, kuid sama rõõmu ja tänulikkuse vaimuga.

Ma võin veel ajas edasi minna. Mehdi Dibajis Iraanis. Kaks nädalat tagasi mõisteti ta surma ristiisku pöördumise pärast. Ta oli 9 aastat

vanglas ilma kohtuotsuseta. Kogu see lugu viidi läänes avalikkuse ette.

Bernhard Levin kirjutas sellest Times'is suurepärase artikli. Lõpuks mõisteti tema üle kohut detsembris 1993. aastal. Ta alustas: „Kogu oma alanduses väljendan ma oma tänu maa ja taeva kohtunikule selle kallihinnalise võimaluse eest.”

Ta jätkab: „Minu usu pärast Kristusesse on minu üle kohut mõistetud islami seaduse kohaselt, et ma ei usu Jumalat ega prohveteid ega surnute ülestõusmist. Meie kristlased usume kõiki neid kolme.”

Nad ütlevad: „Sa olid muhameedlane ja sinust sai kristlane.”

Ei, palju aastaid ei olnud mul mingit usku.

Nad ütlevad: „Sa oled muhameedlane sünnilt.”

Jumal ütleb: „Sa oled juba algusest saadik kristlane.”

Nad käsivad mul tagasi tulla. Kuhu ma saan tagasi pöörduda? Taanieli Jumal, kes kaitses tema sõpru, on kaitsnud mind 9 aastat vang-

las. Kõik halb pöördus meie kasuks, seega olen ma täiedtud rõõmu ja tänuga.

Seal on kristlased, kes lähivad vastu surmale. Rõõm ja tänulikkus. Kas pole uskumatu! See on Filipi kiri tõlgituna kaasaegsesse keelde. Seda teeb sama Jumala Vaim.

Miks pidi ta selle kõigega silmitsi seisma?

Esmalt seetõttu, et ta elas Kristusele. Seetõttu ei olnud tal midagi kaotada.

Mehdi Dibajis ütleb: „Elu on mulle võimalus teenida Kristust, surm on parem võimalus olla koos Temaga. Selle tõttu ei ole ma mitte ainult rahul vangisolemisega Tema püha nime auks, vaid olen valmis andma oma elu Kristuse eest, et siseneda varem Tema Kuningriiki.”

Tema viimased sõnad koh-tunikele: „Jumala headuse vari ja Tema käsi õnnistustega ja tervendamisega olgu teiega igavesti.”

Kui elad Kristusele, siis on suremine sulle kasuks.

Paulus on valmis minema, kuid tahab jääda.

Ta räägib filiplastele: teie

muretsete minu pärast, tegelikult peaksin mina teie pärast muretsema.

Ta ütleb: ma tahan saada vabaks ja taastada oma teenistus, kuid ma ootan juba lahkumist.

Kui David Watsonil oli vähk, kirjutasin ma talle kirja ja tsiteerisin tema väikest raamatukest.

Ma ütlesin: „David, on vahe soovi vahel minna, et olla koos Jumalaga, kuid siiski pigem olla innukas jääma, ja innukas olemise vahel olla koos Jumalaga, kuid olles valmis jääma.” Nad palvetasid, kuni ta oli innukas minema, kuid valmis jääma. See on piibellik positsioon.

Paulusel oli see olemas. Ta ütles, et ma jään meeleldi, sest mind vajatakse veel mõnda aega, kuid ma himustan siit lahkuda. Kui elad Kristusele, on suremine kasu.

38 korral selles väikeses kirjas filiplastle räägib ta Jeesusest.

Kristus, Kristus, Kristus.

DAVID PAWSON

